

ме до самите поли на балканътъ, подъ високитѣ букови дървета, дѣто наблизѡ тече рѣката която минува презъ Стара рѣка. Чакахме нѣколко часа. Това не бѣше почивка, защото половинъ часъ още лжтъ не бѣхме изминали отъ селото. Заптиите си говореха полека, а азъ са наслаждавахъ на прекрасните букове, които въ разстояние на единъ мѣсець, не бѣхъ виждалъ и които ми напомняха: гладъ, мжки, бѣгание и смъртъта на моите другари. . . . Него день имаше пазаръ въ Сливекъ, на който ходѣха хора чакъ отъ Тузлукътъ. Скоро захванаха тие да пристигатъ, всичките разбира са турци, които водачите ми спираха при себе си, и като са набраха